



## Bogár László: Tudták, merték, tették...

2013 szeptember 04. Flag

### Szöveg méret

Mentés

- 
- 
- 

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A mai magyar „politikai élet” nev? önfelszámoló színjáték jobb megértése érdekében el?z? írásomban a másfél évszázada lejátszódott folyamatokat elemeztem, hogy lássuk, miként kezdte berendezni a nyugatias modernitás politikai színpadát a láthatatlan konstrukt?r.

Most arra tennék kísérletet, hogy bemutassam, miként hajszolta egyre mélyebbre Magyarországot az általa

felállított csapdában a rendszerváltásnak nevezett látványos t?zjátékkal. A konstrukt?r, akit nevezhetünk akár „világ-SZDSZ”-nek, három hamis elembe?l állította össze azt, amit azóta is nyugati demokráciaként illik ünnepelni.

A meghatározó központi elem a „liberális pártok” családja. Ez a világhatalmat ténylegesen birtokló globális pénzhatalmi rendszer hajtósíja. F? feladata, hogy a helyi közösségek anyagi, fizikai, lelki, erkölcsi, szellemi értékeit és az itt zajló komplex nemzetreprodukciós folyamatokat teljes mértékben alávesse és kiszolgáltassa a globális pénzhatalmi rendszer kifosztó szivattyúinak. (Tudom, hogy a „hazai” liberalizmus kényszer?en létrehozott és elterjesztett fogalmaim közül ezt a pénzszivattyút alázza leginkább, feltéve a kérdést, hogy nem unom-e újra és újra megemlíteni. Nos, a válaszom az, hogy de, unom. Nagyon is!)

**Köszönjük a bizalmat!**

**Most zsebre tesszük a dolgokat**

**Akkor tehát váltsunk stílust!**

**ZSEBRE TÖBB MINT BIZTOS**

**zspzs**

[www.kecskefeszek.hu](http://www.kecskefeszek.hu)

Csak sajnós amíg ez a szivattyú egyre reménytelenebb nyomorúságba löki a magyar nemzet nev? emberi közösséget, addig nincs okom és nincs módom nem használni. Azt azonban megígérhetem, hogy attól a pillanattól, amint leszerelik rólunk, azonnal abba hagyom e fogalom használatát.

Az úgynevezett „rendszerváltás” nev? társadalom-újratermelési akció központi eleme értelemszer?en itt is a helyi SZDSZ létrehozása volt. Nem látszott egyszer?nek a feladat, mert a lokális SZDSZ genezisét össze kellett hangolni a másik két hamis történelmi konstrukció megalkotásával. A folyamat legkényesebb elemét az a kihívás jelentette, hogy Magyarországon a két világháború között veszedelmes nyíltsággal mutatkozott meg, hogy a történelmi nemzet annyi iszonyú csapás ellenére is létezik, és keresni próbálja politikai képviselőt. Ám az igazi csapás az volt a „világ-SZDSZ” számára, hogy még 1956-ban is megmutatkozott, milyen veszélyesen sok eleme van jelen ennek a történelmi energiának. Ezért is kellett a „világ-SZDSZ” két, egymással rituálisan hadakozó

birodalmának egyesült erővel leverni szabadságharcunkat, és gondoskodni arról, hogy máig is pusztító hazugságok tömege fedje el 1956 valódi lényegét. Nagy Imrét és a köréje szerveződő akkori „SZDSZ”-t pedig azért kellett eltüntetni, mert egyrészt alkalmatlannak bizonyult, másrészt túl sokat tudott 1956 valódi konstruktívairól. Olyan baloldalt és jobboldalt kellett tehát legyártani a nyolcvanas évek végén, amely nemcsak megoldani, de értelmezni sem tudja ezt a legfontosabb történelmi kérdést, hogy még csak véletlenül se kerülhessen be a tematizációs térbe a történelmi magyar nemzet politikai képviselőjének helyreállítása. És szomorúan állapíthatjuk meg, ez teljes mértékben sikerült is. Minden olyan törekvést, amely elvileg hordozhatta volna a magyar nemzet politikai megjelenítésének igényét, vagy még csírájában elfojtottak, vagy megalázó gúny tárgyává tettek, illetve fasisztának, nácinak bélyegezve megsemmisítettek. Mint az elmúlt alkalommal jeleztem, természetesen a „világ-SZDSZ” hozta létre a liberális szegmens látszólagos ellenpólusát jelentő „munkásmozgalmat”, az úgynevezett baloldalt is, amely nagyjából ugyanabban a hamis térben keresi (természetesen hiába) a nem létező gyógymódokat a kapitalizmusnak nevezett nyugatias modernitás önpusztító következményeire, mint a harmadik erőként létezni engedett konzervatív politikai pártcsoport.

Ez utóbbi elgondolkodtató módon egyszerre nevezi magát jobboldalnak, polgári oldalnak, konzervatív oldalnak, népi, nemzeti oldalnak, keresztény oldalnak, anélkül, hogy egyáltalán értelmezni próbálná e fogalmakat, illetve ezek társadalom-újratermelési következményeit. Tehát úgy kellett berendezni a konstruált rendszerváltás egész komplexumát, hogy mind az úgynevezett baloldal, mind az úgynevezett jobboldal egy minél zavarosabb és kezelhetetlenebb, belső konfliktusokkal terhelt univerzummá váljék. Ezt a tehetetlenséget aztán az első pillanattól kezdve profi módon használta ki a „helyi” SZDSZ, illetve a „világ-SZDSZ” által üzemeltetett média. A lokális SZDSZ „Tudjuk, merjük, tesszük” hármas jelszava sajnos nem csak egyszerű szlogen volt. Valóban kizárólag azok voltak azok, akik pontosan tudták, mit akarnak, és ezt kíméletlen gátlástalansággal végre is hajtották. Ehhez az első ciklusban, azaz 1990 és 1994 között asszisztált az úgynevezett bal- és jobboldal, pontosabban a tökéletesen megvezetett magyar választó.

Valójában mindkét konstrukció lényegében ellenállás nélkül szemlélte, amint a „világ-SZDSZ” birtokba veszi a tehetetlenül vergődő magyarságot. A társadalom ilyen rövid idő alatt ilyen elképesztő anyagi, fizikai, lelki, erkölcsi, szellemi hanyatláson csak ezeréves államisága legsötétebb időszakában ment keresztül. A konstruktív tehát itt különösen eredményes munkát végzett. És most, a végjátékban – eltüntetendő a nyomokat – már nyugodtan „ki lehet vezetni” a konstruktívot, a helyi SZDSZ-t a rendszerből. Legközelebb napjaink valóságát vizsgálom meg ebben a történelmi tükörben.

Bogár László –magyarhirlap.hu



**Ajánló**

